

ענין אלה - לקיטת חז"ל

ט. כתב מרן הרב חרל"פ זצ"ל (מי מרוס חט"ו - שיחות לשלושה רגלים, מאמר

נג - שמירת התורה): "... הנה בסדרי העבודה ישנם סגנונים שונים:

בעלי המדע והפילוסופיא לסוגיהם, ביחוד הקרובים לאורחא דמהימנותא (וזהר ח"ב דף רלז ע"א; וזהר חדש יתרו דף סג ע"ב; מאמרי הראיה עמ' 224; עולת ראיה ח"א עמ' תלז; שמונה קבצים ו, קפת; הערת הרב צבי יהודה זצ"ל עולת ראיה ח"ב עמ' תפב אות נ, רואים בכל פקודי ד' הישרים ועל פי תהלים יט ט, שמיישרים את האדם, מזקקים את מידותיו ומחליפים את תכונתו לטובה.

למעלה מזה השיגו בעלי הרוח, צדיקי הדור, ובימים האחרונים - אבות החסידות, לכל מיניהם וסגנוניהם, שכל פיקודין דאורייתא, העשין והלא-תעשה, הם המעמידים את האדם במקום האורה, להגיע לידי האהבה העליונה... וגם להגיע לידי היראה העילאה...

אולם אף על פי שהדרך האחרון הלזה הוא גבוה מעל גבוה ועל פי קהלת ה' ז, בכל זאת יש גבוה ממנו, באין ערוך אליו, והוא הסדר לקיים הכל מצד התורה, מפני שכך פקד ד' על בראיו ועל ישראל נחלתו, שיעשו ויקיימו כך וכך.

לא לדלג על העבודה הרבה, על זיקוקי המידות והתעוררות רגשות האהבה והיראה, חלילה, אלא שכל אלה יתקיימו מצד שפך רוצה השם יתברך, וכך ציוונו.

כי הנה כל הסגנונים של הקיומים, בין הסגנון בשביל זיקוק האדם, ובין בשביל הפלאת האהבה והיראה, כולם הם **מצד הנמצאים**...

אבל למעלה למעלה מהם, הפיקודים מצד הציווים והפקודות, שהם **מצד הממציא יתברך שמו**... ולא מצד המציאות...

אם סדר חיינו ואורך ימינו יהיה [מצד]... שאנו מסורים אליו יתברך שמו, ואנו פועלים ומקיימים הכל מצד שבה מתמלא רצון הממציא יתברך שמו, והננו מעלים את עצמנו לאותו מצב הרצון שלפני... התחוללות העולמות וההווה כולה... - נמצא שאנו מתדבקים וכוללים

את עצמנו רק בההמציא יתברך שמו, מצד רצונו, ולא מצד טובתנו וטובת המציאות.

ולפיכך רק דרך הקודש הלזה ינצח סוף סוף... וכל הדרכים האחרים, עם כל גובהם, עומקם ורומם, יעבור יום או יומים או שנים או דורות, ויתגלו התוצאות הבלתי טובות שלהם.

כי אם מדובקים בנמצא[ים] - הרי מדובקים בחיסרון, באשר כל נמצא הוא בעל חיסרון.

ואם מדובקים בממציא, הרי מדובקים בשלימות, כי אין שלם כשלימותו יתברך שמו.

וזהו היסוד, מה שמכל סדרי העבודה והדרכים, נתגלו לבסוף הירוסים שונים, מפני שכל מציאות מצד עצמה, מוכרח שיהיה לה גבול, וכל הווה - נפסד (מורה נבוכים ח"א פר' עב ד"ה דע כי).

לא כן התורה, אשר היא חיה וקיימת לעד ולעולמי עולמים.

ורק הדיבוק אתה מצד פיקודיה, הוא רק הוא, הדיבוק האמיתי.

ורק היא נקראת דרך - 'תורה איקרי דרך' ועל פי קידושין דף ב ע"ב, שרק הדרך הזה הוא דרך החיים, אשר אין לה כל מות, קץ וגבול...

כל מי שמדבק עצמו במקור המציאות, הרי הוא נידון כמקור, והוא מתדמה לעליון ועל פי ישעיה יד יד, שכל הרצונות שלו יהיו זכים וטהורים, נובעים מלמעלה, דוגמת סדרי הרצון העליון ב"ה.

הוא ענין אומרים ז"ל בספרי (ואתחנן פיסקה לג): 'לפי שגאמר (ודברים ו ה): 'וְאֶהְיֶה אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ', איני יודע כיצד אוהבים את המקום? תלמוד לומר (שם שם ו): 'וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם עַל לְבָבְךָ', תן הדברים האלה על לבך, שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם ומדבק בדרכיו'...

ההבדל שבין הקיום מצד הממציא, לקיום מצד המציאות, הוא באמת ההבדל היסודי שבין ישראל לעמים.

העמים הם תחת המציאות, ולפיכך כל ציוריהם לא יכולים להיות יותר מהדאגה על דבר אושר המציאות. ולכן אין להם תורה, ו'אם יאמר לך אדם... יש תורה בגוים - אל תאמן' (איכה רבה פר' ב' ס' יג), לא כן גורלנו וחלקנו, שקיבלנו את התורה, ואמרנו 'עֲשֵׂה וְנִשְׁמָע' (שמות כד ז), שאנו דבוקים בחי העולמים ב"ה מצד הממציא יתברך, אשר נתן לנו תורת אמת, ולפיכך 'וחיי עולם נטע בתוכנו' (ברכות התורה)..."